

JOOSUA

I. Israelin johtaja. VT:n näkökulmasta Joosuan toiminta edustaa pyhän historian olennaista vaihetta. Mooseksen palvelijana (2. Moos. 17:9; 4. Moos. 11:28) hän nousi hänen kanssaan Siinainvuorelle (2. Moos. 24:13) ja eli pyhäkön läheisyydessä (2. Moos. 33:11). Hän ammensi sieltä syvää uskollisuutta, joka tuli ilmi Kanaanissa lähetettyjen vakoojien tapauksessa (4. Moos. 13); siksi vain Kaleb ja hän pääsivät erämaasukupolvesta luvattuun maahan (4. Moos. 14:30, 38). Jumala valitsi hänet Mooseksen seuraajaksi Israelin johtajana, ja Jumalan Henki täytti hänet, kun Mooses pani kätensä hänen päälleen (4. Moos. 27:15–23; 5. Moos. 31:7, 14–23). Niinpä hän saattoi heti Mooseksen kuoltua asettua kansan johtoon. Näemme hänen osoittavan rohkeutta (Joos. 1:6) ja urhoollisuutta pyhän sodan johdossa. Tällä sodalla on kuitenkin taivaallinen johtaja, jonka edustaja Joosua on (Joos. 5:13 ff.) ja jonka apu tulee ilmi, kun luonnonvoimat asettuvat Israelin palvelukseen auttaakseen sitä sotatoimissa (Joos. 6:20; 10:10–14). Valloituksen tarkoituksena ei sitä paitsi ole tuhota kanaanilaisia, vaan antaa Jumalan kansalle perinnöksi pakanoiden maa (Ps. 78:54 f.; Ps. 105:44 f.); eikö tämä esi-isien maa ole luvattu maa? Israel johdatetaan sinne kuitenkin vain pitämään Jumalan liitto ja noudattamaan hänen lakiaan. Joosua näyttää itse tästä esimerkkiä ehdottomalla uskonnollisella tinkimättömyydellään (Joos. 23) ja johtaa Israelin uskollisuuden tielle (Joos. 8:30–35; Joos. 24).

2. Pelastajan esikuva. Viisaiden mietiskely palaa mielellään tähän esimerkilliseen historian jaksoon: Mooseksen seuraajana tämän profeettallisessa tehtävässä Joosua [= ”Jahve pelastaa”] pelasti Jumalan valitut (Sir. 46:1). Tämä ensimmäinen ”Jeesus” oli kuitenkin vain kalpea ennakkokuva tulevasta pelastajasta, jota myös kutsuttaisiin samalla nimellä (Matt. 1:21). Joosuan toiminta oli vain valmisteleva episodi pelastuksen pitkässä historiassa (Ap. t. 7:45); nyt, kun Jeesus Kristus on kuollut, noussut kuolleista ja astunut taivasiin, todellinen pelastus on tullut ilmi Jumalan kansalle. Hänen saavuttamansa luvattu maa oli vain vaihe, ei päämäärä, esikuva, ei todellinen lepo (Hepr. 4:8). Meille on luvattu parempi ”lepo”: seitsemännen päivän lepo, osallisuus itse Jumalan lepoon. Urhoollinen Joosua kutsuu meitä taistelemaan saavuttaaksemme tuon levon, jossa saamme vaivoistamme palkinnon (Ilm. 14:13).

PG

Katso myös: → imposition-des-mains AT 2 — jesus-nom-de II — Pelastus AT I 0 — maa AT II